

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

XXII. tečaj.

— ❁ V Gorici 1905 ❁ —

4. zvezek.

Tridnevne duhovne vaje pred ponovitvijo svete redovne obljuje.

P. A. F.

TRETJI DAN.

Jutranje premišljevanje.

Kaj oblubiš?

«Velike reči smo oblubili.» Sv. Frančišek.

Včeraj si premišljeval, komu boš ponovil sveto redovno oblubo, zdaj pa prevdarjaj, kaj boš Bogu oblubil. «Jez brat (sestra) oblubim vpričo Boga vsegamogočnega... da bom ves čas svojega življenja spolnjeval(a) božje zapovedi in vodilo tretjega reda... ter po volji predstojnikovi zado-stoval(a) za prestopke, storjene zoper to vodilo.» Ko boš tedaj ponovil svojo redovno oblubo, boš Bogu oblubil 1.) spolnjevati božje zapovedi in 2.) sveto vodilo tretjega reda, zlasti pa pokoro delati za svoje prestopke zoper sveto vo-dilo. To dvoje zdaj premišljuj in si misli, da stoji pred teboj Jezus, Marija, njegova presveta mati, sv. Frančišek, tvoj duhovni oče, sv. Ludovik in sv. Elizabeta, patrona tretjega reda, in drugi svetniki, ki te vabijo, da bi ponovil svojo re-dovno oblubo. Glej, o Jezus, tukaj sem, da bi še enkrat

dobro prevdaryl, kar ti bom jutri zopet ponovil. Pomagaj mi, k temu! Sveta Ludovik in Elizabeta, patrona tretjega reda, sprosita mi to milost!

1. «Jaz brat (sestra) obljudim vpričo Boga vsegamo-gočnega . . . spolnjevati božje zapovedi.» Keder delaš ali ponavljaš sveto redovno obljudo, obljudiš Bogu spolnjevati božje in cerkvene zapovedi. S tem obljudiš Bogu ravno to, kar si mu že obljudil pri svetem kerstu. Pervi del redovne obljudbe je tedaj samo ponovljenje kerstne obljudbe. S kerstno obljudbo si Bogu obljudil spolnjevati njegove zapovedi, v katerih imaš vse dolžnosti do Boga in do ljudi. Dolžnosti do Boga imaš, da veruješ v enega pravega Boga, da nemarno, iz navade ne izgovarjaš božjega imena in da posvečuješ nedelje in praznike. Drugih sedem zapovedi ti nalaga dolžnosti do ljudi in sicer naj prej do starišev in predstojnikov, potem do drugih ljudi v rečeh, ki zadevajo njihovo življenje, dobro ime in imetje, ne samo na zunanje, temuč tudi v mislih in željah. Ker je dal Kristus svoji cerkvi pravico časom primerne zapovedi dajati, moraš tudi te spolnjevati. Ako oboje zapovedi vestno spolnjuješ, si velike reči obljudil Bogu. «Velike reči smo obljudili,» pravi sveti Frančišek, tvoj duhovni oče. Da res velike reči obljudiš, lahko spoznaš iz plačila, katero ti obeta Bog po svojem namestniku, ki ti pravi po storjeni redovni obljudi: «Jaz pa, ako boš to spolnjeval(a), obljudim tebi namestu Boga večno življenje.» Večno življenje ti je tedaj obljudljeno, ako boš vestno po svoji redovni obljudi živel. Božje in cerkvene zapovedi niso sicer tako težavne, da bi jih ne mogel spolnjevati, in zdrava pamet ti tudi pravi, da jih je res treba spolnjevati; ali ker je človek slab in nestanovit in v dobrem, ga hudobni svet, hudi duh in njegovo lastno grešno poželenje v hudo, v greh, vleče in slepi, da je težko po njih natančno živeti. Vstavljeni se moraš tedaj tem skušnjavam, ako hočeš vestno spolnjevati božje in cerkvene zapovedi, ravno to pa obljudiš, ko delaš ali ponavljaš svojo redovno obljudo. —

To božjih in cerkvenih zapovedih sem dolžan živeti kaker vsak kristijan; ko ud tretjega reda sem pa še bolj navezan, ker sem to Bogu prostovoljno obljudil. In zakaj bi jih tudi ne spolnjeval, ko so edina prava pot do zveličanja? «Ako hočeš v življenje iti, spolnjud zapovedi» (Mat.

19, 17.). To praviš tudi meni, o moj Zveličar! Obljubil sem in dal besedo, da bom spolnjeval tvoje in tvoje svete cerkve zapovedi. Nikedar ne smem pozabiti tega, kar sem ti obljubil. Zmiraj mi morajo pred očmi biti besede, ketere je govoril tvoj Oče Izraelcem po Mojzesu: «In te besede ki ti jih denes zapovem, naj bodo v tvojem sercu; in jih pripoveduj svojim otrokom, ter jih premišluj, ko sediš v svoji hiši, ko hodiš po potu, ko se vležeš, in ko vstaneš» (V. Mojz. 6. 6. in 7.). O, kako koristno bo za me, ako bom živel po božjih zapovedih! Saj pravi Bog sam po Mojzesu: «O da bi imeli tako serce, da bi se me bali, in bi spolnjevali vse moje zapovedi vsaki čas, da bi dobro bilo njim in njih sinovom na veke.» (V. Mojz. 5. 29.). Ker sem ti že obljubil, in jutri mislim zopet ponoviti svojo obljubo, bom zvesto in natančno spolnjeval tvoje zapovedi, ne iz strahu, temuč iz otroške ljubezni do tebe. O moj Jezus, pomagaj mi!

2. «Jaz brat (sestra) obljubim vpričo Boga vsegamogočnega . . . da bom spolnjeval(a) vodilo tretjega reda . . . ter po volji predstojnikovi zadostoval(a) za prestopke, storjene zoper to vodilo.» Ko delaš ali ponavljaš svojo redovno obljubo, obljubiš Bogu, da boš spolnjeval tudi sveto vodilo in delal pokoro, ke bi se pregrešil v kakii reči zoper to vodilo. Vodilo tretjega reda predpisuje udom tega reda več reči, katerih ne zapovedujejo in ne prepovedujejo ne božje ne cerkvene zapovedi, postiti se pred praznikom svetega Frančiška (3. oktobra), vsak mesec vsaj enkrat opraviiti sveto spoved, hoditi na mesečno skupščino ali zbor, imeti priprosto, svojemu stanu primerno obleko, ogibati se posvetnega, nevarnega razveseljevanja, i. t. d. Dasi ravno te ne veže sveto vodilo pod smertnim grehom in so te reči majhine, se moraš vender premagovati in vstavljati, da moreš vse to vestno in stanovitno opravljati. Ti in drugi majhini predpisi svetega vodila te varujejo greha, da ne prelomiš kake božje ali cerkvene zapovedi, in te vterjujejo na potu zveličanja. Zato po pravici pravi sveti Frančišek: „Velike reči smo obljubili.“ Dasiravno nisi pod grehom dolžan živeti po svetem vodilu, vender obljubiš Bogu, da boš rad sprejemal in delal pokoro, katero ti bo nalagal tvoj duhovni predstojnik tretjega reda za pogreške, ke bi jih kedaj storil zoper predpise svetega vodila. To pokoro, prostovoljno

sprejemati za prestopke predpisov vodila, naj bodo še tako dobri in zveličavni, ni majhina reč, ker zahteva že višo stopinjo zatajevanja in premagovanja, in ker ni lahko, zlasti današnje dni, ko mislijo mnogi le, kako bi dobro in zložno živeli, spolnjevati reči, katerih ni ne v božjih ne v cerkvenih zapovedih; zato lahko praviš: Velike reči sem obljubil. —

„Velike reči smo obljubili,“ pravi sveti Frančišek, spolnjevati namreč božje in cerkvene zapovedi, živeti po svetem vodilu, in ke bi se pregrešili v kaki reči zoper njega, radovoljno sprejemati pokoro. Kako težavno in zoperno pa je sprejemati pokoro za tako majhine reči! Ali te in enake domišljije me ne smejo vstrašiti. Zakaj koliker bolj natančno bom spolnjeval sveto vodilo, toliko bolj vestno bom spolnjeval božje in cerkvene zapovedi. Vodilo tretjega reda mi bo namreč pomagalo, da bom laglje mogel živeti po božjih zapovedih in se tako varovati hudega in delati dobro, kar je dolžan vsak kristijan, ki se hoče zveličati. „Delajte in opravljajte obljube Gospodu, svojemu Bogu.“ (ps. 75, 12.)

Večerno premišljevanje.

Kaj obeta Bog tretjerednikom?

«Jaz pa, ako boš to spolnjeval(a), obljubim tebi namestu Boga večno življenje».

Ud tretjega reda veliko obljubi Bogu, ko dela sveto redovno obljubo, spolnjevati božje in cerkvene zapovedi, živeti po svetem vodilu ter pokoro delati za svoje pogreške, Še več mu pa Bog obeta od svoje strani, «veče reči so nam obljubljene», pravi naš oče sv. Frančišek, namreč večno življenje. Da boš mogel bolje prevdariti to večno plačilo, si misli, da slišiš Jezusa, ko pravi svojim aposteljnom: «In kedor zapusti hišo, ali brate, ali sestre.... zavoljo mojega imena, bo stoterno prejel, in večno življenje dosegel». Mat. 19, 29. Še več mi tedaj obetaš, o moj Zveličar, kaker jaz tebi. Da bom pa mogel tvojo obljubo dobro prevdariti, razsvetli me zdaj sè svojo milostjo, da se bom vnel za tvojo obljubo in prejel obilen sad iz tega premišljevanja.

1. Prevdarjaj, kaj pomeni večno življenje. Bog obeta za tvojo redovno obljubo tebi dati večno življenje. Bog je obljubil nebesa vsakemu kristijanu, ki se varuje greha

in dela dobro, v veči in obilniši meri pa redovnikom in udom tretjega reda. Zelo velika je dediščina, katero bodo prejeli zveličani; dediči bodo Boga, sodediči pa Kristusovi, in za tega voljo bodo dobili v posest ne samo nebes in in zemlje in vsega, kar je na njih, temuč Boga samega. V Bogu bodo imeli vso njegovo čast, . . . vso njegovo slavo, vso njegovo sladkost, veselje in prijetnosti, naposled vse njegove dobrote. Vse to bodo vživali, ne kaker da bi si izposodili, temuč kaker dediči in gospodarji, celo večnost, dokler bo Bog ostal Bog. To pomeni večno življenje. V nebesih ne boš imel obenega truda, terpljenja, bolezn, obenih skušnjav, nevošljivcev, sovražnikov. Tam ni ne mraza, ne vročine, ne slabega vremena; tam ni lakote in žeje, ne nadlog in rev.

Tam boš imel vse, kar boš pozelel. «V nebesih biti pravi sveti Leonard Portomavriški, se pravi, nekako na tronu božjem sedeti, gostiti se za mizo božjo in vživati ravno tiste dobrote in tisto srečo, katero vživa Bog.» Sveti apostelj Pavelj, ki je bil zamaknjen v nebesa, pravi samo to: «Oko ni videlo, uho ni slišalo, in v serce človekovo ni prišlo, kar je Bog pripravil tem, kateri ga ljubijo.» 1. Kor. 2, 9. Sveta Katarina Sijenska pa pravi, da človek ne more z besedami povedati vrednosti in lepote nebeških zakladov. Glej, tako večno življenje ti je obljubljeno! —

«Veselitate se, in od veselja poskakujte, ker je vaše plačilo obilno v nebesih,» pravi Kristus sam. Mat. 5, 12., Ne! Bog se ne da prekositi v radodarnosti. Za mojo revno redovno obljubo mi obeta dati večno plačilo, večno življenje pri sebi v nebesih. «Moj delež mi je veličasten», ps. 15, 6. »Delež moj je Bog.» Ps. 72, 26. Sem pa do zdaj tako spolnjeval božje in cerkvene zapovedi in vodilo tretjega reda, da smem upati nebesa? Vest mi očita, da je ni skoraj zapovedi, katera ne bi bil prelomil. O moj Bog, odpusti mi vse moje prestopke, zakaj vse obžaljujem in sovražim, ker sem ž njimi žalil svojega Stvarnika. Terdno pa tudi sklepam, da bom tvoje zapovedi zvesto spolnjeval do smerti, da bom deležen tvojega večnega plačila v nebesih.

2. Premišluj, da je to obljubljeno plačilo v nebesih večno. Kako lepo in dobro mora biti v nebesih, kako srečo vživajo tam gori angelji in svetniki! Ali kaj bi jim poma-

gala vsa ta sreča, ke bi jo vživali le sto, ali le tisoč let? Nemirni bi bili in se bali, kaj bo ž njimi, ko bodo pretekla ta leta. Ali ne, v nebesih ne bo nikedar konca veselja in sreče; zakaj sam sveti Duh pravi: «Pravični bodo na veke živeli, in pri Bogu je njih plačilo». Modrost. 6, 16. Sveti apostelj Pavelj piše: «Vedno bomo z Gospodom». 1. Tes. 4, 16. «Naše sonce ne bo nikedar zašlo, in veselje tega srečnega kraja (nebes) ne bo imelo svojega konca. Zmiraj, zmiraj, dokler bo Bog ostal Bog, ga bom gledal, ljubil, njegove dobrote vžival, in moja sreča še za trenotek ne bo prenehala» pravi sveti Leonard Portomavriški. Kaker je v peklju terpljenje večno, ravno tako bo večno tudi veselje v nebesih. «Bog mojega serca in delež moj je Bog na veke» ps. 72, 26.

«Veče reči so nam obljubljenje» pravi sveti oče Frančišek. S temi besedami me spodbuja, da naj z veseljem ponovim svojo redovno obljubo in zvesto spolnjujem do smerti. Spodbada me, naj hrepenim po nebeškem plačilu, katero mi obeta Bog za mojo revno redovno obljubo, ki bo terpela 20, 30, da, ke bi tudi 50 let, kaj so ta leta proti večnosti? Kaj je trud na tem svetu proti večnemu plačilu v nebesih? Sv. apostelj Pavelj pravi: «Menim namreč, da se terpljenje sedanjega časa ne da primeriti prihodnji časti, ketera bo nad nami razodeta». Rim. 8, 18. In v drugem listu na Korinčane piše: «Zakaj naša sedanja, kratka in lahka nadloga nam pripravlja neizmerno visoko, večno čast, ketera vse preseže». 2. Kor. 4, 17. Na to plačilo, ki me čaka v nebesih, moram pogosto misliti, da se bom junaško vstavljal vsaki skušnjavi, jo z božjo pomočjo premagal in se tako varoval greha, ki mi more vzeti večno plačilo v nebesih. Zahvalim te, o milostivi Jezus, da si me poklical v tretji red svetega Frančiška, kjer sem smel narediti sveto redovno obljubo. V znamenje svoje hvaležnosti jo bom jutri po svetem obhajilu ponovil in nadalje vestno deržal, da bom deležen tvoje obljube in prejel večno življenje. «Delež moj je Bog na veke.» Ps. 72, 26.

Vzgoja otrok.

P. A. M.

III. POGLAVJE.

Ljubezen starišev do svojih otrok.

3. Požertvovavna.

Stariši, vi nimate pravice svojim otrokom ta ali oni poklic določevati; to ni vaša reč, še menj pa pravica, temuč reč in pravica božja. Bog ima pravico, otroku določiti stan, in ako vi spoznate voljo božjo, vam ni dovoljeno, tej volji staviti zaprek. Nasprotno, vi ste dolžni otroka podpirati, da more slediti svojemu poklicu, vender le toliko, da drugi otroci ne bodo pri tem oškodovani. Ako na primer vaš otrok čuti v sebi poklic za duhovski stan, mu morate dati k temu tudi priložnost, ga morate podpirati v šolah, vender, kaker rečeno, ne smete pri tem prezreti drugih otrok. Ako bi vaša hčerka rada stopila v samostan, ne nasprotujte temu poklicu s prošnjami, žuganjem ali zapovedmi, temuč podpirajte jo, ako le spoznate, da je za to sposobna. Ako hočejo otroci stopiti v zakon, stariši navadno ne nasprotujejo dosti, čeravno je tudi to važen korak v življenju otroka. Ako pa prične otrok govoriti o samostanu in redovnem življenju, o kako zdihujejo mnogi stariši, kako strašijo otroka, kako si prizadevajo pristuditi mu samostansko življenje. Čudna prikazen! Vsaki redovni novinec ima eno leto poskušnje, v katerem lahko premisli, bo li za ta stan ali ne; kedor pa hoče v zakon stopiti, ta tega nima. «In ke bi to leto poskušnje imeli, pravi sv. Frančišek Saleški, bi se mnogi ne zavezali z neločljivimi vezmi zakona». Mej letom poskušnje mnogi zapuste samostan; ke bi bila tudi za zakon kaka poskušnja, bi bilo število odstopivših veliko večje. Kaj pa je vzrok, da mnogi stariši tako branijo svojim otrokom stopiti v samostan, čeravno je ta redovni stan veliko bolj vzvišen kot zakonski stan? Eni se vpirajo, ker imajo malo vere; radi se pečajo z brezverskimi ljudmi, berejo slabe, veri nasprotnne knjige in časopise, kjer se redovno življenje zaničuje in zasmehuje. Ker ni upati, da bi

ta poduk brali taki maloverni stariši, ne bom tu dalje razkladal vzvišenost evanĝeljskih svetov in redovnega življenja.

Drugi branijo otrokom izvoliti si redovno življenje zato, ker menijo, da je samostan kaker kaka ječa, iz katere ni rešitve, v kateri otrok ne more biti srečen. Pa poslušajte dobri stariši, kar vam govori skušen mož.

V 33 letih svojega duhovniškega in misijonarskega življenja mi je na tisoče zakonskih in samostanskih ljudi odkrilo svoj dušni stan in v vašo tolažbo vam morem reči, da so ravno v samostanih najbolj srečni ljudje, polni svetega veselja. Seveda imajo tudi oni svoje križe, kaker ga ima vsaki, ki hoče za Kristusom hoditi, pa zakonski imajo veliko večje in težje križe. Tolikokrat sem slišal zakonske ljudi pod težo križa zdihovati: «O, da bi se ne bil nikoli oženil; da bi se ne bila nikoli omožila!» Ne spomnim se pa, da bi bil kedaj kakega redovnika slišal tožiti za to, ker je vstopil v redovni stan. In ke bi se kateri tudi po pravici pritoževal, ga nobeden sè silo nazaj ne derži, še se lahko otrese tega jarma, kar se pa vender primeroma le redko kedaj zgodi. Kako pa je sè zakonskim jarmom? Veliko več je zakonskih, ki se eden od družega ločijo, eden od družega zbeže, kot je redovnih oseb, ki bi zbežale iz samostana. In ke bi bil zakon razvezljiv, na tisoče bi našli takih ločenih zakonskih.

Stariši, bodite tedaj mirni in prepričani, da si je vaš otrok s tem, da si je izbral redovni stan, izbral ne pretežak in vzvišen stan. Mnogi stariši so o tem tudi prepričani in zato se jih pogosto sliši govoriti: «O kako so ljudje po samostanih srečni!» Ako pa hoče otrok v samostan, mu pa le branijo. Od kod to? Večkrat je vzrok prevelika čutna ljubezen do otrok, posebno še, ker taki za redovni stan poklicani otroci navadno svoje stariše najbolj ljubijo. Taki otroci so posebno pridni, delavni in sramožljivi; oni store vse, kar ni greh, in zato jih tudi stariši prav priserčno ljubijo. Verjamem, ljubi stariši, da vam je prav težko takega pridnega ljubljjenčka Bogu darovati. Pomislite pa, ako vam smert pograbi dobrega otroka, se ne morete nič briniti, in ako se pri tem ne vdaste sv. volji božji, tudi nimate nobene dušne koristi. Ako pa pokrepčani od sv. vere ne gledate na glas svoje nature in otroku privolite, da se vsega

edino le Bogu posveti, kako veliko bo vaše plačilo! Abraham je daroval Bógu svojega edinega serčno ljubljene ga sinu Izaka. Kaker hitro je slišal glas božji, premagal se je in bil berž pripravljen spolniti voljo božjo. In kako bogato ga je Bog za to poplašal! Pa kaj pomeni daritev Abrahamova v primeri z daritvijo Marijino? Mati božja je spoznala sveto voljo Gospodovo in vdana je darovala svojega Jezusa.

Ako dobri Bog tudi od vas, stariši, tirja kako žrtev in dar, ko pokliče vašega otroka v samostan, odprite oči vere, glejte na Marijo z mertvim truplom svojega božjega sinu v naročju in darujte tudi vi vdano svojega otroka in če je tudi edini vaš otrok; prepričani bodite, da se pozneje ne boste kesali.

Čeravno ga ni več v domači hiši, pred vašimi očmi, vender vas bo otrok še bolj ljubil in še bolj goreče bo za vas molil. Od začetka vam bo ta žrtev zelo težka, ali plačilo ne bo dolgo izostalo. Videli boste otroka srečnega in veselili se boste njegove sreče, mej tem ko imate za otroke, ki so mej svetom ostali vedno veliko skerbi, bridkosti in tožba. In ob smertni uri boste imeli to veselo tolažbo, da vam za vašega Bogu posvečenega otroka ne bo treba odgovora dajati in da vas otrok po vaši smerti ne bo pozabil, temuč bo veliko molil iz hvaležnosti za vas.

Ako se pa tako vzvišenemu poklicu svojega otroka, kar Bog obvaruj, zoperstavite, si ne nakopljete le greha na svojo vest, temuč boste to tudi bridko obžalovali. Neki oče se je enkrat tako spozabil, da je rekel: „Rajši vidim, da nesejo mojo hčer v grob, kaker, da bi šla v samostan“, in njegova morebiti ne popolnoma resna želja se je spolnila — štirinajst dni potem je bila hči merlič. Neki drugi oče je zabranil hčerki stopiti v samostan in kaj se je zgodilo? Kmalu je dekle sklenilo znanje z nekim mladeničem in tej zvezi je oče po pravici nasprotoval. Hči je pa kljubovala zdaj očetu: „Vi ste mi prepovedali, je rekla, in branili stopiti v samostan in zdaj mi branite poročiti se. Jaz že vem, kaj bom storila“, — in zbežala je iz očetove hiše.

Tako neopravičeno zaviranje otroka pri izvolitvi stanu se rado maščuje in zelo slabo vpliva na telesni in dušni stan otroka. Zatorej, o stariši, darujte otroka serčno Bogu,

od keterega ste ga prejeli, in imeli boste mir serca, otroka ste pa srečnega storili.

Pa vgovarjali boste: «Otrok mora odrasti vsaj toliko, da bo polnoleten.» Čemu to? Nikjer se to ne tirja, ne v sv. pismu, ne v cerkvenih določilih. Sv. tridentinski zbor le to pravi «da mora otrok dokončati svoje 16. leto, predno se Bogu sè svetimi obljubami za vedno posveti.» Ali hočemo mi bolj modri biti, kot je sv. cerkev?

Pa, stariši! Ne samo, keder dobri Bog pokliče vašega otroka v redovni stan, morate biti pripravljeni za žertev, temuč tudi, ako ga je odločil za zakonski stan. Žal, da ni majhino število tistih starišev, ki otrokom sicer dovolijo imeti ljubavna znanja, branijo jim pa poročiti se, dokler bolj ne odrastejo, včasih do tridesetega leta. Semtertja se sliši, kako govori mati svoji hčerki: «Jaz sem bila tudi toliko stara, ko sem se omožila; ti imaš časa še dovolj zato.» Mati! Ali sledi iz tega, da mora tudi hči toliko stara biti in tako dolgo čakati? To ni nikjer zapisano. Vprašanje je, ali si ti prav storila, da si tako dolgo odlašala? Kaj ti pravi vest? Ali bi ne bila menj grešila, ke bi se bila prej omožila? Zato tudi svojemu otroku ne brani predolgo, da si morebiti tudi njegovih pregreh ne naložiš na svojo vest. Stariši, ne recite tudi: «Ako gre otrok od hiše, bomo morali najeti hlapca ali deklo in to ne storimo radi.» To ni vzrok, da otroku branite zakonski stan. Koliko je reči, katerih nimamo radi, pa vdati se moramo v sv. voljo božjo. Naj vas skopost ne sili k temu, da bi otroku branili slediti svojemu poklicu. Ne glejte le na čast, bogastvo, dobro službo in ne silite otroka, da bi se zavezal z osebo, katero ste mu vi izvolili, njemu je pa zoperna. Na primer: Dober, pošten mladenič, prosi za vašo hčer in vi nimate nič zoper njega; zdaj se pa ponudi drugi mladenič, ki ima več bogastva, vaša hčerka ga pa ne mara. Nikar ne silite otroka v tak zakon. Saj morate vedeti, da nikaker ne more srečen biti zakon, ki se je sklenil le zaradi denarja ali dobre službe. Kjer ni ljubezni, tam ni zadovoljnega zakonskega življenja.

Keder torej misli vaš otrok po svojem poklicu nastopiti novi stan, vprašajte se, dobri stariši, ali bo to v časno in večno korist otroku, — in potem naj bo vaša ljubezen požertvovavna.

To velja splošno o ljubezni, katero morajo imeti stariši do svojih otrok. Ako pa hočete kerščanski stariši, še kaj več storiti za srečo svojih otrok, preskerbite jim dobro telesno in versko vzgojo.

Spomini na moje romanje v Sv. Deželu.

P. E. P.

18. Cerkev Božjega groba.

(Konec.)

Protí severu od Božjega Groba je aljtar postavljen na mestu, kjer se je prikazal Gospod v podobi vertnarja Magdalení. Srečna spokornica, kedo bi mogel popisati radost, katero je občutilo tvoje ljubezni polno serce, ko si padla pred vstalega svojega Gospoda, ko je vsplamtelo tvoje serce z novega v še nežniši, v še čistejši ljubezni do Njega, ki ti je nekedaj skesani vse, vse odpustil!

Še bolj na desno se pride po štirih stopnjicah v cerkev frančiškanov, ki imajo tukaj svoj kor in spravljeno sveto Rešnjo Telo. Veliki aljtar nas spominja na dogodek, ki se je po izročilu tukaj zveršil. Od mertvih vstali Jezus se je namreč po izročilu najpoprej prikazal na tem mestu svoji materi, prečisti devici Mariji. S koliko ljubeznijo, s kolikim veseljem je morala tedaj pozdraviti najsvetejša mati svojega sinu! — Navadne kmetiške matere sin mora v vojsko, v katero ga kliče domovina. Mati zve, da je sin padel v vojski. Kako žaluje za njim vbožica, zlasti, ako je bil padli vojak pošten, delaven mladenič, njen edini sin, edino veselje edina podpora njene starosti! Vzemimo, da poterta vbožica sloni doma pri mizi in žaluje za svojim za domovino padlim sinom, kar naenkrat pa se odpro vrata in ljubljeni sin se verže živ, zdrav in krepak v naročje ljube matere in jej pove, da je bilo sporočilo o njegovi smerti le zmota. Kedo bi mogel popisati veselje, katero bo v tistem trenutku občutilo zvesto ljubeče materino serce? Dozdevalo se jej bo, kaker bi se zbudila iz dolgega spanja, katero so motile hude, strašne sanje. — Ako pa je že veselje navadne matere tako veliko, da se niti popisati ne da, kedo bo popisal veselje

matere Marije, katero je občutilo njeno prečisto serce, ko je zagledala od mertvih vstalega sinu s čestito spremenjenim telesom? Kolika razlika je mej dogodkom, keterega premišljujemo v četerti postaji križevega pota in dogodkom, na keterega nas spominja ta kapela! Kako preserčno se moli v tej kapeli! «Veseli se, kraljica nebeška, aleluja! Keterega si zaslužila nositi, aleluja! je vstal od smerti, kaker je rekel! aleluja!»

Veliki aljtar te kapele nam predstavlja dogodek, kako se je Gospod prikazal svoji materi. Na levi je stranski sv. Antonu Padovanskemu posvečeni aljtar, v katerem je bila nekedaj shranjena velika svetinja svetega Križa, ki so pa v 16. stoletju razkoljni Armenci vkradli in v Armenijo odposlali. — Na desni strani je aljtar, v katerem je spravljen velik kos stebra, na keterega je bil Gospod privezan v Pilatovi hiši. Sv. Jeronim in sv. Pavla sta videla še cel steber; leta 1551 pa so ga razbili mohamedanci. Tedanji kustos sv. Dežele p. Bonifacij iz Raguze je poslal del tega stebra papežu Pavlu IV., drugega cesarju Ferdinandu I., tretjega Filipu II., kralju španskemu, četrtega pa v Benetke. Največi del je pa ostal lastnina frančiškanov v tej cerkvi.

Iz te cerkve se pride v frančiškanski hospic varihov Božjega groba. Ker je pa ta samostan temen, vlažen in silno nezdrav, se samostanska družina prav pogostokrat menja.

Ako stopimo iz cerkve skozi vrata, skozi katera smo prišli, tedaj pridemo do kapelice, ki je lastnina Gerkov in se imenuje «ječa Kristusova». Izročilo terdi, da so tukaj zaderžavali Jezusa, mej tem, ko so se delale zadnje priprave za križanje. To izročilo ni staro, vender — ako izvzamemo ječo — morda resnično. Gospod je videl pripravljeni križ, keterega je na svojih ramah prinesel do Kaljvarije in ljubeznivo je po njem stegoval svoje roke, ker je v svoji neskončni ljubezni do nas komaj čakal, da bo mogel za nas tudi smert terpeti!

Južno vzhodno od te kapele je aljtar posvečen sv. Longinu, to je vojaku, ki je prebodel Gospodovo desno stran. Ta vojak je bil — tako pripoveduje izročilo — na enem očesu na pol slep. Ko je potegnil sulico iz Gospodove strani, mu kane nekaj kapelj sv. kervi na roko, s katero se

slučajno dotakne bolnega očesa in takoj ozdravi na duši in na telesu. Vmerl je kot marternik v Kapadociji. Nekedaj so hranili pri tem aljarju sveto sulico, gobo in napis sv. Križa. Ko je l. 614 Kozroa oropal cerkev Božjega Groba, je te svetinje prodal neki perzijski vojak nekemu možu z imenom Niketas. Pozneje so bile spravljene kaj časa v cerkvi sv. Sofije (t. j. božje modrosti) v Carigradu. Sedaj se pa kaže sulica v veliki cerkvi sv. Petra, goba in napis križa pa v cerkvi sv. Križa v Rimu.

Nekoliko naprej je armenska kapela na prostoru, kjer so slekli Gospodu oblačila. Sv. Janez piše: «Vojaki tedaj, ko so bili Jezusa križali, so vzeli njegova oblačila (in so naredili štiri dele, vsakemu vojaku del) in suknjo. Suknja pa je bila brez ševa od verha sceloma tkana. Rekli so tedaj mej seboj: Nikar je ne režimo, ampak vadjajmo zanjo, čigava bo. Da se je pismo dopolnilo, ki pravi: Razdelili so moja oblačila med se, in za mojo suknjo so vadjali. Vojaki so tedaj to storili.» (Jan. 19. 23—24.)

Prav blizu tega aljarja gredo stopnjice v kapelo sv. Helene. Ta kapela je bila postavljena v čast sv. Križa in je imela v še za 13 stopnjic globokejši kapeli najdenja sv. Križa svoje glavno svetišče. Kapela sv. Helene je pod cerkvijo Božjega Groba in je jako stara. Kozroa je razrušil v cerkvi Božjega Groba tudi podzemeljsko cerkev, katero pa je škof Modest vsaj deloma zopet popravil. To svetišče, posest Armencev, je 15 m. dolgo in široko. Luč dobiva skozi kupljo, ki je sezidana nad svetiščem. V tem svetišču sta dva aljarja, katerih eden je posvečen desnemu razbojniku, drugi pa sv. Heleni. Poleg aljarja sv. Helene je kamenitna klop, na kateri je — kaker se terdi — molila sv. Helena, ko so iskali križ Gospodov.

Iz te kapele vodi še trinajst stopnjic do kraja najdenja sv. Križa. Po smerti Gospodovi so Gospodov križ in križa dveh razbojnikov, napis in drugo orodje vergli v bližnji vodnjak. Judom je bil namreč les, na katerem je visel križan človek, preklet. Ko je prišla sv. Helena v Sv. Deželo je iskreno hrepenela po tih dragocenih svetinjah. Dolgo časa so iskali in kopali in našli so slednjič žeblje, napis in tri križe. Kateri pa je bil križ, na katerem je vmerl Gospod? Iz pisma sv. Cirila Jeruzalemskega do cesarja Konstancija

in v spisih škofa Evzebija se bere to le: Da bi spoznali pravi križ, so nesli vse tri k nevarno bolni ženi. Bolnica se dotakne prvega in drugega križa brez vspeha, kaker hitro pa se je doteknila tretjega, ozdravi takoj čudežno. Svetišče, kjer so našli sv. Križ, je lastnina katoličanov, ki tukaj z veliko slovesnostjo obhajajo dne 3. maja praznik najdenja sv. Križa. Na tem sv. mestu sem se spominjal v molitvi zlasti domače redovne provincije sv. Križa in prosil Gospoda, naj ostane ljubezen do sv. Križa trajno mej nami. — V tej kapeli je lep marmornat aljtar, na katerem stoji bronast kip sv. Helene s križem. Aljtar in kip sta dar avstrijskega blagega, toda nesrečnega nadvojvoda, poznejšega mehikanskega cesarja Maksimilijana, brata presvitlega našega cesarja. Ko je nadvojvoda popotoval po Sv. Deželi, ga je genilo vboštvo prav tega svetišča, zato mu je podaril ta aljtar na čast sv. Križu, tistemu, ki mu je bil gotovo moč in tolažba v tako strašni njegovi zadnji uri.

Vernemo se po istih slabih stopnjicah navzgor. Te stopnjice bi bile poprave nujno potrebne, pa kaj, ke jih frančiškani ne morejo popraviti, ker bi nasprotovali zagrizeni Abesinci, ki so lastniki tih stopnjic. Prišli smo zopet za gerški kor in sicer do kapelice zasramovanja. Ta kapelica se imenuje zato tako, ker je tukaj shranjen kamen, na katerem je sedel Gospod v Pilatovi hiši tedaj, ko so ga vojaki zasramovali in s ternjem kronali. Sv. evangelij nam namreč pripoveduje: «Tedaj so poglavarjevi vojščaki Jezusa seboj vzeli na sodišče in so k njemu spravili vso trumo. In so ga slekli in so mu škerlatast plašč ogernili. In so spleli krono iz ternja, in so mu jo na glavo dejali in terst v njegovo desnico, in so ga zasramovali rekoč: Zdrav bodi, kralj judovski! In so vanj pljuvali in terst jemali in ga tolkli po glavi. In potem, ko so ga zasramovali, so mu slekli plašč in ga oblekli v njegova oblačila in ga odpeljali, da bi ga križali.» (Mat. 27, 27—31.) Pobožno poklekne tukaj romar pred Zveličarjem in moli s toliko milijoni vernikov, ki so v teku stoletji na tem sv. mestu premišljevali bridko terpljenje Gospodovo, da bi vsaj nekoliko zadostil za to, kar je zakrivila človeška hudobija. Ako greš naprej, prideš slednjič do drugih stopnjic, ki vodijo na Kaljavarijo. Ako se pa na

devo oberneš, prideš do vrat, skozi ketera smo prišli v cerkev Božjega Groba.

Kolikokrat sem prehodil to imenitno svetišče! Koliko srečnih ur mi je minilo v tej cerkvi, kjer sem premišljeval tudi nje preteklost, in sedanost in skušal sem vgeniti celo nje prihodnost. — Premišljeval sem preteklost in stopila mi je pred oči zgodovina celega tisočletja, zgodovina veselja in žalosti, zgodovina nepopisljive slave in globokih osramočenj, zgodovina britkih porazov in nevmerljivih zmag. — Premišljeval sem sedanost in skušal sem vgeniti, zakaj pripušča Gospod, da so ti kraji v rokah nevernikov in krivovercev in našel sem tudi v tem čudovito previdnost božjo. Kaj, ke bi bili vsi ti kraji v rokah in posesti ljudi ene in iste vere; ali bi ne začeli potem drugi iz nevoščljivosti oporekati zgodovinski istinitosti teh krajev? Tako pa vidimo glede zgodovinske istinitosti vse edine, edine celo take, ki so v vsih družih rečeh nejedini. V tem imamo naj trdnjši dokaz za resnico. Prav v cerkvi Božjega Groba, kjer je sicer zadosti nejednosti, se zbirajo vsi narodi, ljudje raznih kerščanskih ver časte tukaj dragocene svetinje in poljubljajo kamen Božjega Groba in močijo se s svojimi solzami kraje, ki so bili nekedaj namočeni s kervjo božjega Zveličarja. Tukaj pozabijo ljudstva vsaj za nekaj časa na verske prepire, na notranje nesloge in čutijo se brate. Tukaj kleči katoličan, nezjedinjeni gerk, kopt in abesinec, maronit in armenec, da, celo mohamedanec, ki časti Kristusa kot velikega preroka. Le en rod je, ki se ne vjema s to slogo rešenega človeštva in se noče vdeležiti čustev, ketera vzbujajo tukaj vera, upanje in ljubezen. Le en rod je, ki se noče vkloniti pred Božjim Grobom, pred Kaljvarijo, rod, ki s Kajnovim pogledom gleda na ta sveta mesta. Ta rod je božjeropni zarod nekedaj izvoljenega ljudstva, ki je njemu, ki ga je tolikanj in tako preserčno ljubil, iztesal težki križ in ga na njem vmoril.

Premišljeval sem tudi prihodnost in prišla mi je na misel prekrasna molitev Njega, ki je iz ljubezni do nas tukaj vmerl. Molitev, katero je molil, preden je terpel: „Za nje se jaz sam sebe posvečujem, da bodo tudi oni posvečeni v resnici. Pa ne prosim samo za nje, ampak tudi za vse tiste, kateri bodo po njih besedi v me verovali. Da

bodo vsi eno, kaker ti, Oče! v meni in jaz v tebi; da bodo tudi oni v nas eno, da bo svet veroval, da si me ti poslal.“ (Jan. 17, 19 - 21.)

Ko sem premišljeval te premile besede in skušal gledati v nepoznano, našim očem zakrito prihodnost, se mi je zbudilo v sereu veselo upanje, da pridejo tudi za to svetišče lepši, srečniši časi, časi sprave, miru, edinosti in ljubezni. Daj, Bog, ki si iz ljubezni do nas in do naše sreče tukaj vmerl, da bi prišli kmalu ti časi, lepi časi, ko bodo vrel sem narodi pokladat na tvoj nekedanji grob slovesne daritve bratovske ljubezni in edinosti. Daj, Bog, da bi si kmalu roke podali tukaj v znamenje sprave, da bi se spoznali in ljubili kot bratje mej seboj, kot otroci enega očeta, ki je v nebesih. V kako bliščečem, do sedaj nepoznanem sijaju se bo lesketal grob božjega Zveličarja tedaj, ko bo en hlev, en pastir, ko bomo vsi eno!

Socijalni odlomki.

P. S. Z.

O socijalnem pomenu molitve.

(Dalje.)

Človeka more osrečiti le tisto, kar ga pelje k njegovemu cilju. Naš poglobitni in zadnji cilj je pa Bog in samo Bog. Od njega smo vstvarjeni in za njega. Res je, da živimo na svetu, da imamo telesne potrebe, da moramo delati, skrbeti za obleko in hrano, za stanovanje in enake zemeljske potrebe, a to ni naš glavni cilj. Zato tudi človek pri vsem svojem zemeljskem blagostanju ni srečen, ako ga to ne družijo z Bogom. Popotovanje je naše življenje na zemlji. Kaker pa popotnik na svojem potu vedno dalje hiti in ogleduje in rabi stvari okoli sebe le mimogrede, jemlje hrano in pijačo ter počiva in hodi le zato, da bi laglje dosegel svoj cilj, tako moramo tudi mi na svojem popotovanju proti Bogu, ki je naš cilj, rabiti stvari le zato in samo toliko, ker in koliker nam pomagajo h Bogu. Zato je Jezus rekel: «Iščite najprej božje kraljestvo in njegovo pravico in vse drugo vam bo naverženo». (Mt. 6, 33). Naš zemeljski cilj je

izpolnjevanje volje božje v življenju, naš zadnji cilj je pa združenje z Bogom v nebesih. Ves napredek in vsa omika, vsako delo in vsaki trud, vse mišljenje in sleherno opravilo vsaketerega mora biti tako vravnano, da nas vodi bliže k našemu zadnjemu cilju in da nas bo na koncu življenja združilo z Bogom. To je temelj sreče in blagostanja našega. Tako je učil Jezus, tako so oznanjevali aposteljni, na to nas napeljuje sv. cerkev, tako nam veleva lastno serce, ki brez Boga ne more biti srečno, ki brez Boga nigdar ne bo zadovoljno.

Ako je pa naš zadnji cilj Bog sam, je tisto, kar nas h Bogu vodi in nas z Bogom že tu na zemlji druží, nekaj za našo srečo silo imenitnega. H Bogu nas pa najbolj naravnost vodi m o l i t e v. Molitev nas že na zemlji z Bogom druží. Tedaj je molitev za našo srečo vže tukaj na svetu silno velikega pomena.

Kaj je molitev? Molitev je povzdigovanje duha k Bogu. Keder molimo, se Bogu približamo, v molitvi se z Bogom pogovarjamo, ž njim občujemo. V molitvi se srečata stvar in stvarnik in si prijateljsko roke podajata. Tega sicer nasprotniki molitve ne razumejo, toda skusijo naj sami enkrat ali tudi večkrat prav goreče in priserčno moliti, pa bodo videli, da je v molitvi najti največo srečo in neizmerno veselje. Dokler pa sami ne poskusijo, so zastonj vsi njihovi vgovori proti molitvi. Kaker slepec ne more govoriti o barvah, tako nesposobni so oni soditi o molitvi.

Samo napredek v svetnih vedah in iznajdbah, samo bogastvo in nezmerno vživanje nas ne more osrečiti. O kralju Salomonu je znano, da je bil najmodrejši, pa tudi najbogatejši mej vsemi. Imel je bogastvo in modrost, vžival je slavo in čast daleč na okrog, vdajal se je poželjivosti in in razuzdanosti, vse je okusil, vsega se je navžil, pa je nazadnje priznal: «Nečimernost čez nečimernost in vse je nečimernost? In če bi poklicali za priče bogatine naših dni, če bi vprašali strastem vdane ljudi, ki so se potopili v poželjenje mesa in oči, če bi se obernili do najbolj slavljenih in češčenih oseb sveta, gotovo je, da bi ne našli niti pri teh prave sreče in zadovoljnosti. Zakaj? Zato, ker nismo vstvarjeni za ta svet, ampak za Boga. — Pojdimo pa na-

sprotno k pobožni služabnici, ki nima ničesar svojega, ki svetu ni poznana, od tistih, ki jo poznajo, zaničevana, ki pa živi čisto in nepokvarjeno in zna v priprostosti serca občevati z Bogom v goreči molitvi, pa bomo videli ter se prepričali, da je molitev vir največje sreče in stanovitne zadovoljnosti. Treba je le malo pogledati v življenje in soditi svet nepristransko, pa mora sleherni priznati, da je molitev temelj resničnega blagostanja.

Molitev pa človeka tudi povišuje. Vemo, da ima moderni svet molitev za sramotno stvar, vemo pa tudi, da je modrost sveta pri Bogu nespamet. Napredni svet je v resnici čuden. Kedo naj razume take ljudi? Na eni strani ne terpijo nobenega ponižanja in ne morejo prenesti nobenega še tako majhinega žaljenja časti; na drugi strani pa po napačnih naukih v imenu vede in znanstva razglašajo sami sebe in druge ljudi za priprosto žival. O, kedo se ne bi smejal? Smejaj? Ne! Taka zmota je pomilovanja vredna. Kar je ljudem v čast, imajo za sramoto, kar človeka sramoti in ponižuje, to si štejejo v čast! Toda ta zmota je kazen božja za človeško ošabnost. Sv. Pavelj je to že naprej povedal. On piše: «Ko so bili spoznali Boga (iz nature in stvarjenja), ga niso ko Boga častili ali ga hvalili, temveč so se prevzeli v svojih mislih in otemnelo je njih nespametno serce. Modre so se imenovali in so neumni bili.... Zato jih je Bog prepustil željam njih serca ... in nesramnim strastem».¹⁾

Sv. Pavelj, ta globokomisleči in po navdihnenju sv. Duha razsvetljeni apostelj terdi tukaj, da so ljudje spoznali Boga že iz stvarjenja, zakaj sleherni misleč človek že iz nature spozna, da je Bog. Še divjaki, ki tavajo v temi nevere brez omike, ga spoznajo in po svoje časte. Današnje dni je pa znanje o naravi jako napredovalo, zato mi Boga sedaj še bolj lahko spoznamo iz nature, ko ljudje v prejšnjih časih. Toda ravno napredek v naravoslovnih vedah je mnoge zapeljal. Prevzeli so se, opustili so molitev in vero v Boga zaverгли. Bog pa, keterega nočejo častiti, jih je «prepustil željam njih (popačenega) serca in nesramnim strastem». In kaj so ti ljudje storili brez Boga in molitve?

¹⁾ Rim. I. 21—26.

Zabredli so v zmoto in vzeli človeku dostojanstvo otrok božjih, ker so ga razglasili za žival in sebe in druge izročili strastem, ki jih ponižujejo pod živali. To je torej moderna modrost brez molitve, to temelj, na katerem naj stvar božja najde srečo in blagostanje! Bolj nas ponižati nihče ni mogel, v večo nesrečo nas sam hudobni duh ni mogel pehniti. Ta nas skuša pogubiti, pa vender ko ljudi, moderni brezbožneži nam pa hočejo vzeti človeško čast in nas pogubiti za časno in večno ko neumno živino!

(Dalje prih.)

Franciškani v Brežicah.

P. A. F.

A. Zgodovina samostana.

II. Preskerbljenje samostana.¹⁾

Kmalu potem, ko so prišli frančiškani v Brežice, se je mesto zavezalo dajati vsak teden 12 starih funtov govedine in vsako leto 4 gl. in 12 krajcarjev za olje svetiljke pred presv. Rešnjim Telesom. To miloščino je mesto vestno dajalo do leta 1712. Tega leta je pa mestni župan Krištof Apernik odpovedal imenovano miloščinjo in še 7 goljdinarjev, obresti Apernikove vstanove. Samostanski predstojnik p. Mavricij Bobnar se je obernal do samostanskega duhovnega očeta (sindika) Jurija Mosseggerja. Ta se je pritožil pri okrožnem glavarju v Celju grofu Sigismundu Rudolfu Wagensperku, ki je prisilil brežiškega župana in starešinstvo, da mora poverniti samostanu odtergano miloščinjo in jo vestno še dalje dajati²⁾ Leta 1766 so zopet skušali vstaviti imenovano miloščinjo, ali od svetne oblasti prisiljeni so jo morali zopet dajati. Dne 27. januarja 1775 se je mesto na novo zavezalo samostanu vsako leto namestu mesa dajati 26 gl. in 54 kr. V tem znesku je tudi 7 gl. obresti od glav-

---

¹⁾ V stanovnem (nemškem) pismu se račun o ceni raznih reči vjema, samo 80 škafov pšenice po 30 k r. in ne trojakov (Dreyer) bi moralo biti zapisano. Tako pisavec na dotično opazko v 1. zvezku, str. 27.

²⁾ Dne 7. jun. 1713.

nice vstanov Aparnika¹⁾ in Knezkoviča²⁾). To denarno miloščinjo oddaja mesto samostanu še zmiraj vsako leto.

Mestno starešinstvo je naredilo še drugo vstanovo, dajati samostanu vsako leto 19 gl. in 42 kr. in sicer zato, da bodo frančiškani bolnike v mestu spovedavali in na zadnjo uro duše priporočevali. To miloščinjo dajati samostanu se je mestno starešinstvo zavezalo 6. aprila 1679 in do leta 1831 jo je tudi res dajalo, kakor je zapisano v samostanski knjigi dohodkov.³⁾

Razen mesta je podarila Marija Portin samostanu svoj svet s travnikom, da bi razširili samostanski vert.⁴⁾ Ta svet je prodal potem samostanski duhovni oče (sindik) Martin Murgelj Lukežu Hervatiču in njegovi ženi Ani za 50 gl. s pogojem, da po njijuni smerti dobi samostan imenovani svet in 50 gl., samostan se je zavezal pa zastonj dati pogreb in opraviti 50 svetih maš po njijuni smerti. Pozneje so zamenjali ta svet s hišo in vertom Primoža Škerlja, brežiškega meščana. To hišo z vertom so kmalu potem dalje zamenjali s hišo in vertom cerkovnika cerkve sv. Roka z dovoljenjem kostanjeviškega opata in mesta⁵⁾, ker je bilo bolj pripravno za razširjenje samostanskega verta. Veliki samostanski dobrotniki so bili oskerbniki brežiške grajščine, grofje Auerperg, baroni Maskon v Pišecah, grof Radkaj, grajščine v Raki, pri Leskovcu, v Podsredi, v Kozjem, v Mokricah in pa cistercijska opatija v Kostanjevici; ti in še druge hiše in rodovine so samostan velikodušno zakladale sè žitom vinom, mesom, dervmi in drugimi reči. Zdaj teh in takih dobrotnikov, razen brežiške grajščine, samostan nima več; in zato se mora hoditi vsako leto na biro za žito, vino in druge potrebne reči po Štajerskem in Kranjskem.

¹⁾ Janez Jurij Aparnik, brežiški župan, je volil v pismu dne 15. marcija 1680. 60 gl. za večne svete maše; definatorij je določil, da mora samostan opraviti 12 svetih maš (Requiem) mej osmino vseh svetnikov.

²⁾ Janez Sigismund Knezkovič, brežiški župan, je tudi dne 15. marc. 1680 zapustil 60 gl. za 5 svetih večnih maš v črni barvi mej osmino vseh svetnikov.

³⁾ Ausweis der Stiftungen des Franciskanerkloster in Rann für das Militärjahr 1831. Annales et computus. Conv. Runensis.

⁴⁾ 6. maja 1866. P. Fajdiga Bosna franciscana str. 1133.

⁵⁾ Pismo dne 28. marcija 1718. P. Fajdiga str. 1135.

III. Popravljanje in povečanje samostana.

Frančiškanski samostan v Brežicah so zidali od leta 1657 do 1685; mej prave samostane so ga pa postavili 16. decembra 1686., ko so mu izvolili za gvardijana patra Bonaventura Spindlerja¹⁾. Pervotni samostan je bilo majhino enonadstropno poslopje, ki se je cerkve držalo pri velikem oljtarju in pri velikih vratih; s cerkvijo je bilo poslopje četverokotno z majhinim dvoriščem v sredi. Mislili so, da bo v njem živelo naj več deset frančiškanov²⁾. Ker je pa svetna duhovščina prosila zmiraj več pomoči, in da bi tudi doma dostojno opravljali službo božjo, so pošiljali v Brežice zmiraj več frančiškanov. Ker je bil samostan za večo družino premajhin, treba ga je bilo povečati ali razširiti. Dolgo so mislili in prevdarjali; radi bi ga bili prizidali poleg ceste, ali grajščina se je vpirala. Ker je bilo zidovje terdno in zadosti močno, so sklenili po želji grajščine vzdigniti samostan za eno nadstropje. Začeli so pripravljati za zidanje potrebne reči. Leta 1723 so grofa Ignacija Marijo Atemsa³⁾ ko vstanovnika prosili pomoči. Blagородni grof je dal potrebni les, kamenje in opeko. In s pomočjo še drugih dobrotnikov se je lotil dela pater Alojzij Valvazor (in znane plemenite rodovine) leta 1730, pater Roman Šušterčič, tedanji gvardijan, ga je pa dokončal 1732. V prvem in drugem nadstropju so napravili 33 celic za stanovanje. V samostanu je navadno živelo po 12 do 15 patrov, 4 do 6 klerikov zadnjega leta bogoslovja in 7 do 10 bratov lajikov.

Pervo nadstropje na cesto in proti severju je obokano, tretja stran proti vshodu pa ne. Za povečani samostan so dobrotniki preskerbeli tudi slike svetnikov in papežev frančiškanov. Obednico so naredili iz kleti, staro obednico so pa za klet porabili. Velik vihar je 28. avgusta 1751 odkril skoraj vso streho samostana na cesto, katero so pa kmalu popravili na grofove stroške. 21. julija 1751 okoli ene ure popoldne je začelo goret v kovačnici pri gradu;

¹⁾ Sessio 2. intermedia definitorialis Labaci 16. Dec. 1686.

²⁾ Fajdiga pag. 1124.

³⁾ Po smerti grofinje Marije Julijane vdove Abensperg in Traun, ki je vmerla brez otrok, so kupili brežiško grajščino grofje Atems (de Atemis) leta 1695 ali 1696.

požar je vpepelil 23 hiš; dve ženski, kovačeva žena in gospa Strašin, ste zgorele. Sveto Rešnje Telo so bili prenesli iz stare župne cerkve v samostansko, ki je ostala nepoškodovana. Velika nesreča je zadela Brežice tudi 25. januarja 1781, ko je Sava ob nenavadno veliki povodnji spremenila svojo strugo ter se obrnila mimo mesta. Odnesele je vas kakih 14 hiš, Posavje, cerkvi sv. Florijana in sv. Nikolaja in velik del pokopališča s trugami vred; v veliki nevarnosti je bila tudi takratna župna cerkev sv. Lovrenca, ki je stala na pokopališču (kjer je zdaj lekarna). Tedaj so sv. Rešnje Telo prenesli v procesiji v podružnico sv. Roka; ravno tako tudi kipa sv. Florijana in sv. Nikolaja iz porušenih cerkev. Frančiškanska cerkev in samostan nista bila poškodovana po tej povodnji, samo zid samostanskega verta proti cerkvi sv. Roka se je poderl v dolgosti 28 metrov tri dni potem, 28. januarja. Tudi ob zadnjih dveh hudih potresih, zagrebškem in ljubljanskem, samostan ni veliko terpel.

Tretjerednik v postnem času.

Zopet imamo sv. postni čas, resni čas pokore in zatajevanja. Mislim, preljubi duhovni bratje in sestre sv. Frančiška, da mi ni treba na dolgo in široko opisovati, kaj bodi središče vaših pobožnosti v tem resnem času. Sv. mati katoliška cerkev nam v teh dneh kliče v spomin bridko terpljenje našega Odrešenika Jezusa Kristusa; opominja in prosi nas, naj večkrat postojimo pred križanim Jezusom in naj pobožno premišljujemo Njegovo bridko terpljenje, Njegovo strašno smert.

Pervi, ki smo k tej Jezusu nad vse ljubi pobožnosti poklicani, smo duhovni otroci sv. Frančiška, torej tudi ti, preljubi tretjerednik, tretjerednica! Da se bomo pa za premišljevanje terpljenja našega Gospoda ogreli in navdušili, k temu nam je v najlepši zgled in spodbudo prav naš sv. serafinski oče.

Slikarji nam predstavljajo sv. Frančiška v raznih, lepih in pomenljivih podobah. Najginjiviša slika njegova pa je tista, ki nam kaže sv. Frančiška pri križanem Zveličarju. Jezus je desno roko snel s križa in objema sv. Frančiška.

Kako živo nam ta podoba kliče v spomin iskreno ljubezen mej križanim Odrešenikom in spokornim sv. Frančiškom!

Odkar se je bil Frančišek spreobernal in je bil zagotavljen, da mu je Jezus vse grehe odpustil, od takrat je poln hvaležnosti klical: «Bog moj in moje vse!» Svet ni imel zanj nobene veljave več, ker je imel za prijatela Njega, ki ima vso sladkost v sebi, Njega, ki je pot, resnica in življenje.

In ta prijatelj se je dal iz same ljubezni do njega in do vsega človeštva strašno terpinčiti in slednjič nevsmiljeno vmoriti na lesu križa! Frančišek je dobro vedel, da mu ljubi Jezus ni mogel skazati več milosti, od te, da je vmerl na križu za njega. To živo prepričanje je rodilo v Frančiškovem srcu tisto gorečo ljubezen do Križanega. Ako je le mogel, se je mudil pri nogah križanega Jezusa ter se zatopil v sveto premišljevanje o bridkem terpljenju Zveličarjevem, tako da je do solz ginjen zdihoval: „Moja ljubezen je križana, moja ljubezen je križana!“ V šoli križanega Jezusa se je naserkal tiste goreče ljubezni, ki ga je silila klicati: „Poznati hočem le — Jezusa in sicer Jezusa — križanega.“

Preljubi tretjerednik! Ti hočeš biti duhovni otrok sv. Frančiška. Ali veš kaj sv. Frančišek od tebe zahteva, ako hočeš biti njegov posnemavec? On pričakuje od tebe goreče ljubezni do Jezusa, in sicer do Jezusa — križanega. Ta ljubezen mora z nova zaplameneti v tebi v postnem času, ko nam sv. katoliška cerkev terpljenje in smert našega Odrešenika tako živo v spomin kliče.

Pokaži v dejanju, da si duhovni otrok in zvest posnemavec tistega, ki je poznal le Jezusa — križanega. Porabi sveti, resni postni čas v to, da se boš večkrat vstavil pri križu in skesano in pobožno premišljeval križano ljubezen. Terpljenje in smert Jezusovo lahko premišljuješ na razne načine. Najlažje pa to opraviš, ako si pobožno in zbrano pri sv. maši. Pri daritvi sv. maše se obhaja spomin terpljenja in smerti našega Gospoda. Mej sv. mašo zberi vse duhovne moči in si misli, da si na Kaljavariji, ko se Jezus daruje za te in za vse človeštvo. Drugo priliko k premišljevanju terpljenja našega Odrešenika ti ponuja pobožnost sv. križevega pota. Sv. križev pot je premišljevanje tiste

težavne poti, na kateri je tvoj Jezus preterpel toliko bolečin noseč težko breme križa iz Pilatovega dvora na mesto Kaljavarije. Pobožnost sv. križevega pota so vpeljali duhovni sinovi sv. Frančiška; torej jo moramo že zaradi tega ljubiti in z veseljem opravljati. Sv. cerkev ni pa tudi nobene pobožnosti tako bogato z odpustki obdarovala, kakor pobožnost sv. križevega pota. Glede teh odpustkov je določila sv. cerkev: «Kedor 14 postaj križevega pota obišče, kakor se zahteva, dobi vse tiste odpustke, kakor bi jih dobil, ako bi osebno obiskal križev pot v Jeruzalemu». Ako se torej hočeš vdeležiti teh mnogih odpustkov, ti ni treba romati v daljni Jeruzalem, ampak jih dobiš lahko v domači cerkvi, kjer imate v ta namen blagoslovljen križev pot.

Porabi torej zlasti nedelje in praznike sv. postnega časa, da boš spremljal Jezusa nosečega težki križ. In ako mu hočeš še večje veselje napraviti, privabi k tej pobožnosti tudi drugih vernikov, saj pravi Jezus sam: „Kjer so dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz mej njimi.“ Pa morebiti da ne moreš v cerkev, kersi bolan ali imaš do tam preddolgo pot. Ali tudi doma lahko opraviš to pobožnost. Zato si preskerbi v ta namen blagoslovljen križec. Ta križec naj derži bolnik v rokah, obudi popolno kesanje in pobožno izgovori: «Tebe torej prosimo, pridi na pomoč svojim služabnikom, ketere si s predrago kervjo odrešil.» Ako to stori, zadobi ravno toliko odpustkov, kakor bi v cerkvi opravil sv. križev pot. Tisti pa, ki so zdravi, pa ne morejo v cerkev zaradi važnih vzrokov, se tudi lahko vdeležo odpustkov sv. križevega pota, ako derže v roki blagoslovljen križec in molijo 20 očenašev, zdravamarij in slava Očetu. S kako malim trudom si nabereš obilno duhovnih milosti!

Bodi torej, preljubi tretjerednik, zlasti v postnem času v šoli serafinskega očeta sv. Frančiška, ki je v svojem življenju ves poln goreče ljubezni do križanega Jezusa klical: Poznati hočem le Jezusa in sicer Jezusa križanega.

P. A. Č.

Tretji red v Celju.

Tretji red sv. očeta Frančiška pri o. o. kapucinih v Celju se je pričel še le leta 1850. Zakaj da tako pozno, mi

ni znano. Po mojih mislih je bilo krivo to, ker so bili takrat v naši štajerski kapucinski pokrajini večinoma le nemški patri, slovenskih je bilo malo. Tudi v Celju je bil še pred kakimi 25 leti le en sam pater Slovenec. Ker je pa celjska okolica popolnoma slovenska in tudi mesto Celje večinoma slovensko, (ker razun nekaj činovnikov razume ysak Celjan, ki terdi, da je Nemeec, tudi slovensko) je razvidno, da niso imeli nemški patri nobenega vpliva pri slovenskem ljudstvu. Sedaj pa delajo tu štirje patri, vsi Slovenci.

Začel se je tukaj tretji red kaj priprosto. Novinci niso dobili še tiskanega vodila ne, kaker sedaj; le nekako listino, kjer je bilo vpisano njihovo ime, dan in leto sprejetja in obljube. Vodilo in razlaganje vodila so slišali prvi tukajšni tretjeredniki le pri mesečnem zboru od voditelja tretjega reda. Pa kako lepo se je razvil do današnjega dne! Velike zasluge pri tem ima rajni o. Gregor Jenič, doma iz Podgrada na Dolenjskem. Ta mož je kar gorel za tretji red in ga pripravil do cvetja. Sedaj šteje tukajšna skupščina tretjega reda 19.064 oseb. Res lepo število! Od teh sem naštel vmerlih 2.300; pa jih je gotovo več vmerlo, ker se dostikrat zgodi, da eden ali drugi zamudi ali pozabi dan smerti svojega sobrata ali sestre naznaniti.

Podružnic ima ta skupščina 27 in sicer: V Št. Juriju ob južni železnici, kjer je čez 1500 tretjerednikov; v Konjicah, kjer je tudi čez 1400 tretjerednikov; potem v Ponički ob j. ž. — v Sladki gori — pri sv. Štefanu — v Zibiki — v Piljštajnu — v Špitaliču — v Trebovljah — v Dolu — pri sv. Miklavžu nad Laškim — v Gotovljah — v Št. Pavlu v Savinski dolini — v Polzeli — v Šmartinem v Rožni dolini — v Galiciji — v Vitanji — pri sv. Kunigundi na Pohorji — v Novicerkvi — v Doberni — v Dramljah — v Št. Vidu na Planini — v Št. Lenartu nad Laškim — v Sv. Križu pri Slatini — v Kostrivnici — v Št. Janžu na Peči in v Radečah na Kranjskem. Vse te podružnice obiščem, če je mogoče vsako leto enkrat, gotovo pa vsako drugo leto. In to zadostuje, ker imajo gospodje župniki zgoraj omenjenih podružnic sami večkrat v letu poseben nauk za tretjerednike.

Ob enem pa imajo tukaj v Celju tretjeredniki vsako prvo nedeljo v mesecu redno svoj redovni shod. Tu ti jih

pride toliko iz bližnjih in daljnih krajev, da se vse tere ; pravijo, da je takrat majhina porcijunkula. Pa tukaj so res ljudje tudi vneti za tretji red, ne samo ženske, ampak tudi moški. Če opazimo po drugih krajih malo moških tretjerednikov, lahko rečem, da jih je tukaj skoraj toliko kaker ženskih ; ker tu moški nočejo zaostati v kerščanskih vajah za ženskimi. Da se pa ravno tukaj tretji red tako lepo razvija, raste in cvete, moram priznati, da so glavni vzrok svetovni duhovniki ; ker ne samo, da priporočujejo tretji red pri vsaki priložnosti in ga stavijo s katoliško cerkvijo nad vse bratovščine, ampak tudi sami lep vzgled dajejo s tem, da so skoraj brez izjeme vsi v tretjem redu. Med njimi so tudi sedanji celjski opat, milostivi gospod Frančišek Ogradi. Pa tudi drugi ljudje odličnega stanu se ne sramujejo imenovati se otroci svetega očeta Frančiška.

Kaker se je torej priprosto začel tukajšni tretji red, tako čversto se je razvil. Tu se kaže očitna pomoč božja. Ima svojo hišo tik samostana, kjer lahko 30 — 40 vbožnih tretjerednikov prenoči ; ima tudi majhino knjižnico nabožnih knjig, — omenim med drugimi samo vse letnike «Cvetja» in vse letnike «Danice» -- in več drugih, katere si tretjeredniki izposojujejo in jih pridno bero ; ima naposled svojo zastavo, ki se nosi pri očitnih procesijah.

Tudi v dušnih zadevah so tretjeredniki preskerbljeni. Za marisikaterega posvetnega človeka se po smerti nihče ne zmeni. Tukaj pa skerbi tretji red tudi za svoje rajne. V ta namen se opravi ena pèta črna maša z «libero» vsaki prvi pondeljek v mesecu za vse tiste tretjerednike, ki so vmerli v pretečenem mesecu. Potem se mašuje tudi skozi cel advent do božiča in cel mesec majnik vsaki dan in vsako nedeljo in praznik celega leta pred Najsvetejšim in zraven tega tudi večkrat med tjeonom, zlasti ob sopraznikih za žive in mertve tretjerednike. Ljudstvo k takim mašam pridno prihaja, kar kaže na lepo gorečnost naših tretjerednikov.

Upam, da se bo tukajšni tretji red tudi zanaprej razvijal kaker do sedaj. Oh, da bi tretjeredniki sè svojim dobrim vzgledom povsod svetili ! Pobožni tretjeredniki so za hišo, dà, za celo občino pravi nosivei upanja in prenovljenja kerščanskega duha in življenja. Tretjeredniki so redovne osebe in tudi njim veljajo besede Kristusove : „Jaz vas ne

imenujem več hlapce, ampak prijatele.“ (Jan. 15, 15.) Tretjeredniki so torej bliže sercu božjemu kaker drugi kristjani in tudi v nebesih bo njih krona krasnejša. Zato na delo! Vsak tretjerednik naj vestno izpolnjuje svoje dolžnosti v krogu svoje družine; vsak naj pomaga pri duhovnem zidanju, prerojenju kerščanske družine, da bo po besedah sv. očeta Leona XIII. vsaka družina podoba svete družine Nazaretanske.

P. Metod Mišič.

Patrijarh Ludovik Piavi.

Jeruzalemski patrijarh Ludovik Piavi je vmerl po kratki bolezní dne 24. januarja. Naj izvedo tudi slovenski tretjeredniki nekoliko o ponižnem sinu sv. Frančiška, kateri je bil povzdignjen k najvišji časti v katoliški cerkvi na Jutrovem.

Ludovik Piavi se je porodil v Raveni na Italijanskem leta 1833 in je že v zgodnji mladosti vstopil v red manjših bratov sv. Frančiška. Doveršivši študije v domovini je želel iti v misijon v Sv. Deželo.

Ko je mladi pater Ludovik leta 1856 dospel v Palestino, so ga poslali predstojniki, spoznavši njegove zmožnosti in njegovo odločno voljo, na Libanon v hospic Harisa, da bi se tam naučil arabskega jezika. V dobrem letu se je toliko privadil težki arabščini, da so ga poslali kot pomočnika v dušnem pastirstvu v mesto Alep.

Tukaj so se vedno bolj razodevale izverstne lastnosti mladega frančiškana-misijonarja, in kmalu so mu izročili ne lahko vodstvo župnije in samostana. Blizu 15 let je zvesto opravljal to službo in si pridobil kot župnik in gvardijan veliko spoštovanje sobratov kaker tudi svetnih ljudi. Povzdignil je frančiškanski kolegij, vstanovil cvetoče misijone v Armeniji in sezidal veliko samostansko in župnijsko cerkev v Alepu. Gorečo in srečno delovanje gvardijana Ludovika je oberno nase pozornost višjih predstojnikov.

Jeruzalemski patrijarh Valerga, ki je bil tudi apostoljski delegat Sirije, ga je spoznal kot moža sposobnega za vladanje ter ga je priporočil v Rimu za apostoljskega vikarija v Mezopotamiji.

Ko pa je kmalu potem patrijarh vmerl, je dobil Piavi berzojavno naznanilo, da ga je propaganda imenovala za delegata in apostoljskega vikarja Sirije.

Predolgo bi bilo popisovati, kako vneto je nato Piavi kot misijonarski škof delal v korist sv. cerkve; rečeno bodi le, da so bili njegovi podložni ponosni, ker so imeli tako skerbnega višjega pastirja; spoštovali in cenili so ga pa celo razkoljniki in turki.

Leta 1889 je zapustil Sirijo, ker so ga Leon XIII. poklicali v Jeruzalem, podelivši mu najvišjo cerkveno čast na Jutrovem; imenovali so ga za latinskega patrijarha jeruzalemskega.

Kako je pokojni delal v tem vzvišenem dostojanstvu, tudi ne bom razlagal; saj je znano, kolik ugled je vžival pri vseh, ki so ga poznali. Kako so ga spoštovali in ljubili njegovi podložni, pa je pričala skerb, ketera je prevzela duhovščino in ljudstvo v kratkih dnevih njegove bolezn; pričalo je vsesplošno sočutje v Jeruzalemu, ko se je zvedelo o njegovi smerti, pričal je veličasten pogreb dne 26. januarja. Ranji patrijarh Piavi ni bil samo cerkveni dostojanstvenik, temveč pravi reprezentant veličastva rimske cerkve v jutrovih deželah. Podeli mu Bog neminljivo plačilo in čast v večnem Jeruzalemu!

Aleksandrija, 10. feb. 1905.

P. Benigen.

Litanije Jezusovega Serca.

P. B. R.

20. Serce Jezusovo, bogato za vse, ki te na pomoč kličejo.

Siromaku, ki je v zadregi, je gotovo v tolažbo, ako ima bogatega prijatela; upanje ima namreč, da mu bo bogati prijatelj lahko pomagal iz zadrege, če bo le hotel.]

Siromaki smo vsi, zakaj dušnih kaker tudi telesnih potreb imamo dovolj. Novi, 20. klic nam pove za njega, ki nam zmirom in povsod lahko pomaga: on je Jezus Kristus, ki ima bogato Serce za vse, ki ga na pomoč kličejo.

Da je Gospodovo Serce res neskončno bogato, je katoliškemu kristijanu tako umljiva resnica, da je ni treba dokazovati. Drugače tudi ne more biti! Saj je Serce Jezusovo Serce Sinu božjega. — Oče pa, uči sv. Janez, ljubi Sinu in mu je vse v roko dal. Jezus Kristus je tedaj tisti, ki mu je vse bogastvo izročil nebeški Oče. Kedor hoče zakladov božjih, mora priti h Kristusu. To poterjuje Gospod sam z besedami: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji.« Vse je potemtakem v njegovih rokah. Oblast ima nad zdravjem in nad boleznijo, pošlje lahko to ali ono, vzame lahko to ali ono. V njegovi oblasti je tudi premoženje naše; kaker on hoče, bo ali vspevalo, ali pa v zgubo šlo. Gospod ima oblast nad vso naravo, kaker on hoče, tako delujejo naravne sile. V svoji oblasti ima človeška serca, vodi jih in privede, kaker hoče. Jezus gospoduje nad katoliško cerkvijo, nad njenimi prijatelji in sovražniki po celem svetu, nad angelji, nad peklom; z eno besedo: Gospod Jezus ima vse, kar potrebujemo za dušo in telo, za čas in za večnost, njegovo Serce je neskončno bogato. S kakšno vnemo nam popisujejo svetniki bogastvo Serca Jezusovega, kako nas spodbujajo, da bi se radi zatekali k njemu, zlasti, ker je tako pripravljeno deliti neprecenljive zaklade svoje — saj dovolj jasno govori klic sam: bogato za vse, ki te na pomoč kličejo. Kako malo se zahteva! Samo na pomoč treba klicati sè živo vero in gorečo molitvijo Gospodovo Serce, in že je pripravljeno pomagati.

Ene besedice 20. klica ne smemo prezreti, kratke pa pomenljive: za vse, tedaj tudi za grešnike, da, in prav posebno za lete. Kedo terdi to? Nihče drugi kaker Gospod Jezus sam in sicer z besedami in z dejanjem. Iskal jih je, grešnike, pogovarjal se je prijazno z njimi, da bi jim tako pokazal svojo ljubezen, da bi jih za-se pridobil. Ko so mu prevzetni farizeji to v zlo šteli, je odkril svoje ljubezni bogato Serce z besedami: Zdravi ne potrebujejo zdravnika, temuč bolni, in: nisem prišel pravičnih klicat, temuč grešnike.

Če je kedo tudi globoko padel, naj bo še tako veliko njegove duše vboštvo — eno ve sedaj, namreč za Serce, ki mu more in tudi hoče pomagati, za Serce Jezusovo, ki je bogato za vse, ki ga na pomoč kličejo.

21. Serce Jezusovo, vir življenja in svetosti.

Kristusovo odrešno delo je imelo namen, odstraniti za čas in večnost greh in njegove nasledke. Odrešenje, kajne, pa se je doveršilo zlasti s terpljenjem in smertjo Zveličarja sveta. Vsi nadaljni klici litanij Gospodovega Serca merijo na to od 21. do 33. Če jih hočemo prav umeti, moramo pri vsakem pred očmi imeti 1.) greh, njega bistvo in nasledke, 2.) terpljenje Kristusovo, ko oprostitev človeškega rodu iz sužnosti greha.

Sv. pismo pripoveduje, kako je Bog človeka vstvaril po svoji podobi, kako mu je vdihnil nevmerjočo dušo, da je bil potem človek živa stvar. Poleg naravnega življenja mu je podelil še dragoceniše nadnaravno življenje, po katerem je človek sodeležen božje nature, božji otrok. Božji namen je bil, da bi bili vsi Adamovi otroci otroci božji. Žalibog, da je prvih starišev greh ta božji namen preprečil. Po tistem grehu sta zgubila namreč Adam in Eva in zgubili so vsi njih otroci nadnaravno življenje. Adam in Eva sta z grehom na duši vmorila sebe in vse, ki so imeli iz njih izhajati — ves človeški rod.

Če si pa kedo sam življenje vzame, se ne more nikedar sam oživiti; tako si tudi Adam in Eva nista mogla verniti zgubljenega dušnega življenja, pa tudi njihuni otroci tega niso mogli. To je mogel storiti edino le Bog. In res je to storil. Sin božji se je včlovečil, je terpel in vmerl ter je s tem zopet na duši oživil mertvi človeški rod. Če imamo to pred očmi, lahko umemo besede Gospodove: «Jaz sem življenje» — «prišel sem, da imajo življenje in obilniše imajo». Ko so enkrat ljudje na duši oživeli, ko so sprejeli vero v Jezusa Kristusa in sv. kerst, potem se je začela razvijati svetost, potem so jele cvesti čednosti, ki o njih ljudje pred Kristusom še zapopadka niso imeli. Gospod Jezus, njegovo božje Serce je tedaj res vir življenja in svetosti.

To nadnaravno življenje je podelilo vsmiljeno Serce Gospodovo tudi tebi, dragi moj kristijan. O, koliko sovražnikov ima, ki bi ti ga radi vzeli! Ostani v tem življenju ne loči se sè smertnim grehom od vira življenja — od Gospoda Jezusa. Kaj stori otrok, če ga hoče kedo za šalo

materi vzeti? V obema rokama se oklene materinega vratu, jokati začne, noče se ločiti od matere. Tako stori tudi ti v skušnjavah in dušnih nevarnostih. Kliči: Serce Jezusovo, ti vir življenja in svetosti, vsmili se me!

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine goriške: Marija (Felicija) Pavšič iz Gorice, Lovrenec (Frančišek) Valentinčič od Sv. Lucije, Marija Gaberšček iz Tomina, Marijana (Elizabeta) Kurat iz Šempasa, Anton (Frančišek) Perc iz Opatjega sela, Katarina (Lucija) Nanut iz Solkana, Katarina (Elizabeta) Čeh iz Brestovice, Alojzij (Frančišek) Cleri, kurat v Dolenji; libušenske: Lucija (Klara) Maligoj iz Kamnega, Marija (Elizabeta) Skočir iz Masti, Marija (Frančiška) Koren iz Smasti, Lucija (Klara) Skočir iz Lader, Ana (Uršula) Maligoj iz Kamnega, Katarina (Elizabeta) Bric iz Libušnja, Marija (Ana) Tuta iz Tomina; mariborske: Neža Puklač iz Puščave, Terezija Lušnik, Janez Knechtl, Valentin Škerget, Magdalena Völker, Marija Gutmann, Jozefa Korošec, Apolonija Mulik, Terezija Windisch, vseh 8 iz Mariboru, Ana Pušenjak iz Veržeja, Rozalija Aunič od Sv. Jakoba v Slov. goricah, Jera Kikelj od Velike nedelje, Marjeta Mar in Marija Lešnik od Sv. Marjete niže Ptuja, Marjeta Požgan iz Selnice, Elizabeta Bezjak od Sv. Barbare, Marija Purgaj in Katarina Frass od Sv. Petra pri Mariboru, Marija Jarec in Rozalija sparelj od Sv. Ilja v Slov. gor., Janez Zagodin iz Hajdine, Marija Krajnec iz Lembaha, Ana Kušar iz Laporja, preč. g. Vincencij Bizjak, župnik v pokoju v Laporju (več let tamkaj voditelj 3. reda); brežiške: Helena Vimpoljšek, Ana Šepec, Marija Kostelec; idrijske: Frančiška Šinkovec, Ivana Čuk.

Nadalje se priporočajo v pobožno molitev: neka skupščina, da bi zavladal v njej duh sv. Frančiška; neka bolna oseba za vdanost v božjo voljo; prebivavci neke hiše, da bi bili obvarovani pred zapeljivostjo ter bi v strahu božjem vzgojevali otroke; več tretjerednic libušenjske skupščine s posebnim namenom; štiri bolne tretjerednice; neka družina, v kateri so trije tretjeredniki, s posebnim namenom in za spreobrnjenje neke osebe; spreobrnjenje nekih očitnih grešnikov; M. H. v Gradcu priporoča dve svoji bolni sestri in dve družini za mirno in kerščansko življenje; neka oseba v M. v neki važni zadevi; J. O. za zdravje na duši in, če je božja volja, tudi na telesu.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo: K. K. tretjerednica ljubljanske skupščine za ozdravljenje; N. L. za ozdravljenje treh živinčet: neka oseba za zdravje; A. Z. za ozdravljenje svoje hčerke, ki je bila sedem let bolna in je štiri leta o bergljah hodila in je zdravniki niso mogli ozdraviti, »naj jo damo v bolnišnico,« so rekli, da bi ji nogo odrezali, pa se nam je smilila in smo jo priporočali Materi Božji, sv. Antonu in sv. Roku in je ozdravela, da že eno leto sama hodi brez bergelj in je popolnoma zdrava; T. P. iz R. za rešenje v dveh hudih stiskah.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1905.

M e s e c a p r i l j .

1. Sob. Sv. Martina, dev. in mart. 2. Ned. Sv. Frančišek Pavl. sp. 3. Pon. Sv. Benedikt Filadelfjski, sp. P. O. 4. Tor. Sv. Izidor, šk. in cerkv. uč. 5. Srd. Sv. Vincencij Fererij., sp. 6. Čet. Zv. Tomaž Tolentinski, m. 1. r.; zv. Bentivolij, sp. 1. r. 7. Pet. Prazn. Kervi Kristusove; zv. Marija Krescencija, dev. 1. r. 8. Sob. Julijan od sv. Avgušтина, sp. 1. r. 9. Ned. tiha; zv. Arhangelj, sp. 1. r. 10. Pon. Zv. Karelj Secijski, sp. 1. r. 11. Tor. Sv. Leon I. pap. in cerkv. uč. 12. Srd. Zv. Angelj Klavazijski, sp. 1. r. 13. Čet. Sv. Hermenegild, mart. 14. Pet. Mati božja 7 žal.; sv. Justin, m.; sv. Tiburcij in tovariši, m. 15. Sob. Sv. Cirilj Aleksandrijski škof in c. u. 16. Ned. cvetna; sv. Rafaelj, arhang. P. O.	17. Pon. Sv. Cirilj Jeruzalemski, šk. in cerkv. uč.; sv. Anicet, papež, mart. 18. Tor. Zv. Andrej Hibernon, sp. 1. r. 19. Srd. velika, zv. Konrad Askoljski, sp. 1. r. 20. Čet. veliki, zv. Leopold Gajiški, sp. 1. r. R. P. 21. Pet. veliki, sv. Anzeljm škof in c. u. 22. Sob. velika, sv. Soter in Kaj, pap. m. 23. Ned. velika, zv. Egidij Asiški, sp. 1. r. R. P., V. O. 24. Pon. velikonočni, sv. Fidelij Sigmarinški, m. kap. P. O. 25. Tor. vlkn., sv. Marka evangel. 26. Srd. » Mati božja dobrega sveta, sv. Klet in Marcellin, m. 27. Čet. vlkn., zv. Jakob Ilirski, sp. 1. r. 28. Pet. vlkn., zv. Lukezij, sp. 3. r. P. O. 29. Sob. bela, sv. Peter, mart. 30. Ned. bela, sv. Katarina Sijenska, dev.

P. O. pomeni popolni odpustek za vse v frančiškanskih cerkvah.
 P. O. » » » samo za ude svetovnega 3. reda.
 R. P. » rimsko postajo s popolnim odpustkom za ude 3. reda.
 V. O. » vesoljno odvezo za ude svetovnega 3. reda.